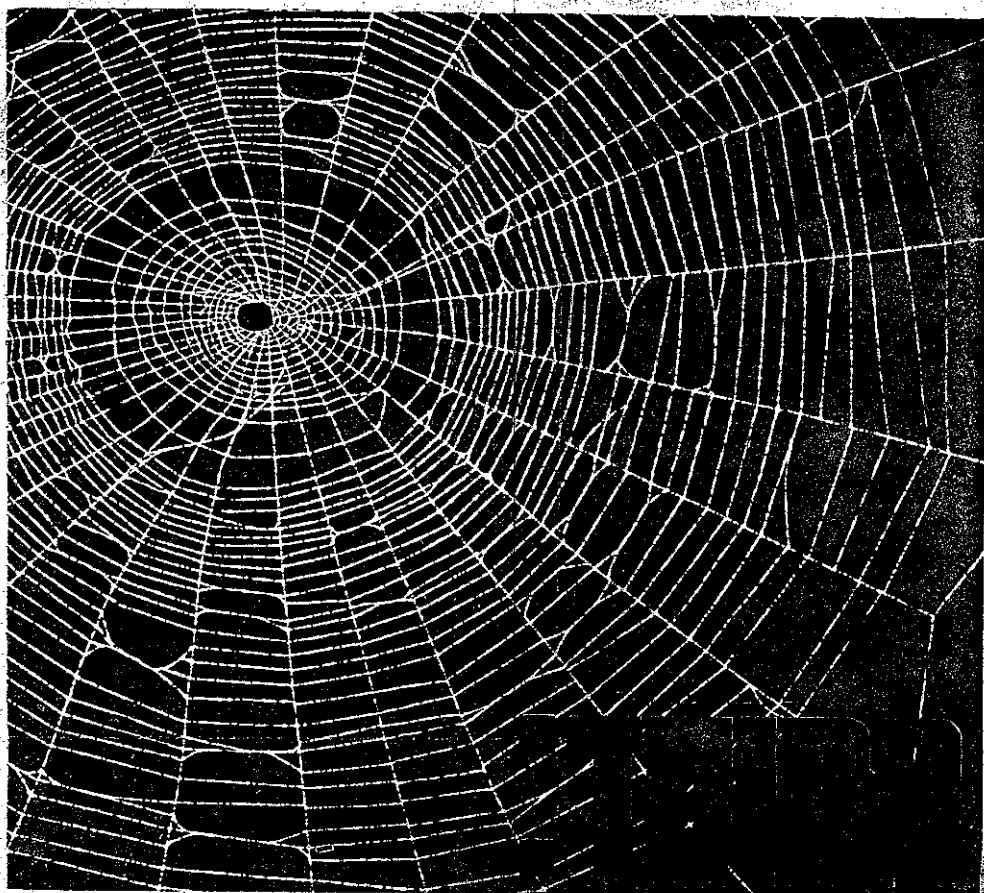

חממת הסוכנים
אראלים במחבלים
מדבים מתנהלת
זלקה על אדמת
ערב גרמניה,
דן שיתוף פעולה עם
שויות הביון
מקומיות. בכתבת
חקיד מיוחדת חושך
שבועון ד"ר צייט
בית מעולות המוסד
אירופה

המעשול האפל

את
סוף יפה
מיכאל נאמן

מת מוצאם האמיתי של חוקריהם האם פעילותם של אנשי המוסד? בבית הספר של שטראוסבו. מיכן לנדסברג ואמברג. פנעה בחוק הגרמני. דבריונות הגרמנית? עובדת היא שהישראלים יתלו את החקירה בשפה הערבית. לחמוגם של פקד משרד הפלילים הבאוארי. שלא הבינו את מלך.

ומעל לכל. האין מקום לחשד שלא אש"ף אלא ורשי ראלים הם. שומרא את כל העניין — קשירת חקיר, הכניסה לגרמניה. חומעצו של הטוריסטים — כדי לערער את ההתכשר הסלנוני של אש"ף. המתחוק והולך גם בגרמניה החבולה פרוכטויות מעין זו. אנה נחשבת כחורגת מן כולתו ונאגדת של המוסד. לדבריו מומחה גרמני אכול קנאה, מנהל ה"מוסד", באמצעות מגין של אנשי צמרת שירות המדיעין בחקיר כות, אשר למענו, הנה השירות הגרמני המקביל דוק ליתר מאלף אש"ף.

יש ויש סימנים לכך, שהטוריסט אל חרתי שהודה בכל ישב לפני הופעתו בברלין. באפריל על פסל שחקני המילואים של צוות המוסד. היעיל. האם אל חרתי הוא סוכן רב-כישור של הישראלים, שהציל את גרמניה מפני עק חמורה, ושטא הוא סוכן מיה מתל-אביב, שרתי לא פחות, שמולו לא שיתק לר?

את אל חרתי עצמו אי-אפשר עוד לשאול רצה המקרה והצעיר המסורק למשע, אחד מעשרים אלף הפלשתינאים היושבים כיום בגרמניה, נחשב מאז 13 ביולי 1979 ל"גנדר" (כלשון דובר משרד התוצאה-לפועל המשפטים בברלין). במלים אחרות — הוא נמלט. האם פקדי-המשפט בברלין הם שהקיכו למחבל הצעיר לעונש עד עשר שנות מאסר, גשר-זהב אל החופש?

לצד הופעתם של אנשי המוסד, בנה הכלל של בא" וואריה, אשר מידת החקירות שלה ממוקפת; מתחילת כנראה להסתמן בברלין עד שערוריה הקשורה בשירות החשא, והיא מתקרבת אל גבול הבאסטר. הסן אל חרתי שחורר ב"10 במאי 1979 ממעצרו לצורכי חקירה — והצטוות להתייצב פעמיים בשבוע בתחנת משטרה ברלינית

אם בעד מעד אל המשרדים העוגים דבר במדינות גרמנית השונות. אילו הצליחו הטוריסטים, היתה גרמניה מורת-רנח רבה לאותם פוליטיקאים. בממשלת גרמניה, אשר בדוכה לסר-החוק גנשר ממפלגת המרכז החפשית, לאחר שנים רבות של אדישות פוליטית, הם מקרישים עתה לעניין ה-פלשתינאי תשומת-לב אחרת. בוניה נפגש-ראש אש"ף יאסר עראפאת עם יו"ר המפלגה הסוציאליסטית וילי בראג — למורת רוחם של הישראלים. ושר הפנים הגרמני, באום, ישב בסוף 1978, עם שליט לוב קדאפי, כדי להסכים עם האיש שנודע לשימצה בממנה, מלחמה שחורר לאר מיות, על מעין תקפות-הסות, שבה לא חיפצע גרמניה מפעולות טורר. בתל-אביב ראז צעדים כגון אלה בעיניים חשדנות מורת-רוחה של ישראל בודאיי טרם הספיקה לפוג, עד שנודע כי באביב 1979 חיו בבירות שותנת חשך איות בין פקדי המשרד הפלילי הפדרלי של גרמניה המערב רבית ובין ראש מגגון הביטחון של אש"ף, בעקבות שיתות אלו עמדה גרמניה להישאר אסורה לטוריסטים של אש"ף מכל הגוים.

ואולם כאלו מעצרים של הפלשתינאים לפני שבעה חודשים, נראה כי ההסדר הרופף בין בון ואש"ף נקח בסכנת האם שוב חיתוך גרמניה לשדה-קרב של הכסס טוריסטים מורת-חיכונים. כמו בעת האולימפיאדה בל מינכן ב-1972: מבירות, הבינה החשאית של הטורר הבין-לאומי, כבר אפשר לשמוע קולות איום מפי פעילים באש"ף.

ה"מוסד", אויבן בנפש של הידות הרצה הפלשתיניות הצליח לחקור ארבעה מכין המתנקשים האסוקים בתארי הכלא בבאואריה, כאלו היו אלה נחוגים במאסר ישראלי ולא גרמני. "עברנו בשתיקה על דברים רבים בשיתוף הפעולה של שירותי-הביון הגרמני והאמריקאי והישראלי", קבל, הוא אבו עיזא, לא מכבר במסיבת עיתונאים של אש"ף בבירות. אבו עיזא: הוא אחד ממייסדי אל-פחה וכיום ראש מגגון הביטחון והמודיעין של אש"ף. סבלונו פקעה, ולהתרגשותו יש שותפים בגרמניה המערבית. האם חקירתם של ארבעת האסירים הפלשתינאים — שקיומה הוכח בינתיים ללא-ערעור — על-ידי, איש-מקצו עי ישראלים (כדברי ראש שירות המודיעין הגרמני קלאוס קינקל) מותרת על-פי התוק הגרמני לנחקרים לא סופר

המורה ברחוב רוסטוק ברובע מוא-בש, בברלין, גורל האור האדום לחסן אל חרתי. גורליו העריב בן-27 רשגי שותפיו היה זה סימן להתחלת הסוף. אנשי משטרת הפנים של ברלין המערבית, כיתח השכם בבוקר ה-26 בספטמבר 1979, את המבצע האגומ של שלוש חששות המעצרים. לאחר מעקב של שנים אחדים, הצליח מצוד המופת את השירותי החקירה ביחיד בגרמניה, במחום העצום הוטשים, אל חרתי, שהתגלה כחונן קליסט בבירות. לא היה סתם מישעו, אלא ככל הנראה סוכן אל-חמורה במסגרת מכונר בשירות, הארגון לשחרור

כבר ביומים הקודמים לחפיסה, פתחה בפעולה היחיד הגד הטורר של ברלין המערבית. היא יצאה בעקבות יבנה פלשתינאים אחרים, הגיעה למחסן-דלק ברובע נגלון, ויצעה את הנוסעים הערבים. בנוסף לכך נתגלו עני השיר לכל השבעה 12 ק"ג של חומר-פצץ — חרבת של ניטרוליגצין וניטרוליגולות — תוך תא בתחנת הכרבת, צווא, פרט לכל חרתי ועד ערבי ווא את חשם הגרמני האזק שקיבל מאשוח, בא אנשים לעצור ברלין המערבית. משימתם: לחבל במחשני חלק החב, מאבאנאפטי ובמסות אל-על. לבד מזה, הסתבר לעמלים שנתקסס ברשתה העצורים כי גם היה בתכונים בוח את ידיו הקהילות היהודיות בברלין, היינו גילוסקי ההתנקשות והמשימת בחייה.

הפרק הברלינאי של הטוריסטים הפלשתינאים היה ק מתוך מתקפה פלשתינאית שנחלה כישלון בגרמניה המערבית כבר ליד הגבול העצומת פאסאוו שליד הגבול עם אוסטריה ואלפן שליד הגבול הגרמני-צ'כוסלובקית. בעת הכניסה ל-26 באפריל וב-29 באפריל, שני ארבעה פלשתינאים: ערבים של מוחמד המאדה וסלים סיאן-גילן פקדים בוח את ידיו הקהילות היהודיות בברלין, היינו גילוסקי ההתנקשות והמשימת בחייה.

האחרת על כאום של תיירי-היוניאמיס מהמורה החיכון את כאת גורם ישראלי הנחשב כמעט ודע-כל: המוסד ירכיז למודיעין ולתפקידים מיוחדים, ובקיצור — ה"שד". באמצעות שירות המודיעין הידידותי של גרמניה פדרלית (B.N.D.) במינכן הגיעה התודעה על הפלשתיני

המוסד: המשולש האפל

לנוכח סיכויי העתיד הכבד נראית היום גדיבות-לב רשמית כזאת בעיניו של מומחה למלחמה בטור, בלתי-רצונית להלוויה. מכל-מקום המחבלים הברלינים — אשר שלושה מהם הניעו דרך ברלין המזרחית מבטירות — נפגשו פעמים רבות בדירתו של אל חרתי ברחוב קלייסט 5, באותה ההודמנות האלה, טוען היום אחד הנאשמים, ראה אצל אל חרתי דרכון ישראלי.

אחריכן, ב-15 במאי גישה אל חרתי, המחלף הופשי בקשה לשחרור, לשבעה ימים גם מחובת ההתייעבות, כדי שיוכל לבקר את בתו ליד שטוטגארט. השופט החוקר דונקר, שפרש בינתיים, לניכולאות, נענה לבקשה זו בלב קל האישור הועבר במהירות מדמימה ביד, שוטק מיוחד (כך השום במסמכים), דרך חדר המשרדים בברלין ועד באותו יום עצמו קיבל אל חרתי, את העדות השחרור המקובלת. — וגם דרכון, אף זה נראה משונה בתכנית לגבי אדם שנחשב כטרוויסט פלשתינאי, וממספר, הילד מברלין, נושא נשק עוד כטרם נעצר. הדרכון שנמסר לידו, תקן אותו, משני הדרכונים הלבנוניים שניתן מידיו אל חרתי בעת-העצירה. האם היו ברשותו עוד מסמכים? האם ה'מוסד' הישראלי הוא שמייק, שיבד וקיוון את האיש — ולבסוף חילצו מיד, המשפט, הברלינאי?

נשוב, ב-25 במאי נוסע אל חרתי ברשיון רשמי לגרמניה המערבית — ועולם סופית, רק כעבור חודש, ב-22 ביוני, 1979, מפנה המובע הכללי של ברלין, וולפגנג מולנברוק, שאלה אל הדוגם הנמוכים יותר: היכן המחבל שמוחה? הוא לא נמצא, כלל, המשפט הכנוטה לא הופיע בדואר בעמות. מתוך המסמכים שלו מתברר כי אל חרתי כבד נשפט פעם לבריחה — לפי עדות עצמו — על היגלו לנעור ישראל, אצמא, ואותו הם אזהרות ישראלים.

במשפטים של יתר המחבלים, הברלינאים, לא חשנה מאומה הסתלקותו המפוזרת של אל חרתי. אחד המניגונים שם לב לעובדה כי, בביקור לשאר הפרוטוקולים, התנהלה חקירתו של אל חרתי בצורה כה משולמת, עד שאפשר לי שלב לתוך הדין המשפטי העיקרי את עדותו גם בקהילה בקול ובזהירות של הנאשם הכודה, יש בה התחשבות מפורשת בכל סיגיו המשפט הרמני, הפרוטוקול נקרא בעובדה סמירנות ללא כל דופי. מאז ה-8 באוקטובר מתנהל המשפט באולם 700 של בית הדין הפלילי בברלין מאפס — בדיוק של, עד המידה.

הנוקמים מביירות

עולם האפולו של השירותים החש-

אים, עולם מלא נאמנות, מופלגות, ספק אם עד ינחם אישם-לפניו למען מי פעם לבו של אל חרתי, בשביל מי הוא, "עובד" ואחר דהה, "אור עדנה" — שורה עליו, לפי שעה הוא מצב לפי דבר אש"ף, עבדאללה פאנאני — ברשימה מה השורה, על אש"ף.

הנה דיוקא, פאנאני, עצמו, שהיה עד, 1970 סטודנט לרשאה, במפקדת, נותן נימוק בעל-שפה נגד הסברה שהמחבלים שזאנאס בברלין ובבאחאריה הם קנאים שהותעו ונגררו אחרי קריאה פיתו של אחד מסוכני, המוסד, אדרי, בא, טוען פאנאני: המניע הראשי לשבת של בני-ארץ, שביקשו לחזור אל גרמניה עם המר-נפץ, פצצות-אמן וחבניות-רצה היה רצון הנקם — נקמה על הריגת אחיו הראשי הסטריטס, ובקשר על רציחתו של ראש שירות הביטחון של אש"ף בביירות בנו המאומץ של ערפאת — עלי הסן סלאמה. עלי הסן סלאמה נחשב כשעל, "לוח" של הסטריטס הפלשתינאי, בתפקידו כראש-דימבעים של שירות הביטחון של אש"ף, היה תוארני לטבח הסטריטס, סאם באולימאדא, מינכן, להשיפת מטוס, "לוס-תאנאז" ולכמה מעללים של, "קלוס" הרצאה, ב-26 בינואר, 1979, נהרג סלאמה ועמו ארבעת שומרי-ראשו בהתפוצצות מכונית בטימה של ביירות. מותו החליט אש"ף, שנים חמישה עשר עליו, "המוסד", מצד, הן במידה החינן והן באחריות.

פאנאני גם הסביר מדוע באו הנוקמים מביירות בחורש אפריל דיוקא לגרמניה (ולא, למשל, לישראל): "עלי הסן סלאמה נהרג על ידי סוכנת ושמה אריקה או אהה מריה צ'מברס. היא פעלה תחילה מתוך גרמניה המערבית, וליתר דיוק: היא התגוררה בפרנקפורט, בוויסבאדן ובקלן". וזאת בדיוק, אומר פאנאני דובר אש"ף וזקפים אנשי סלאמה הרצה לחובת הגרמנים; שכן הגברת צ'מברס, חיושבה היום שוב בישראל, הייתה בשעתה סוכנת ה'מוסד' בגרמניה, היא, בלא שגרמניה הפריעה לה מעולם אף כחוא-זה, יתרה מזו: אש"ף חשד אף שהייתה השתתפות גרמניה בהתקן שות בארץ סלאמה. אירועיה של ההתחלה: דיוקא אותה, "מעשה הגמול" מהוכנו של הפלשתינאים מביא עתה באמת לשיקוף-פעולה בין השירותים החשאיים של ישראל וגרמניה המערבית.

בעקבות האזהרה של ה'מוסד', נאו, ב'התגוררנים': במסגרת החיסוי הדוידית של השירותים החשאיים ניתן בחורש מאי לאנשי ה'מוסד' לדבר עם הפלשתינאים מן ה'היחידה המבצעית' בבוא הבאוארה לאנשי השירות הגרמניים, לא הייתה עוררם של מתורגמים ישראלים הופעה יוצאת-דופן, שכן ב'הודעות-הביטחון' של גרמניה נעשים מאד תרופתיים, וגם קודם-לכן כבר נתבקש ה'מוסד' פעם מפעם להחיש עזרה טכנית בתחום זה. אלא שהפעם הופיעו הישראלים בצורה מגושמת יותר — לא כמתרגמים אלא כחוקרים. הם הכירו את הפרוטוקולים ולגורמנים סיפור מה שיצאו לנצח.

מערב גרמניה: חתרת ל'הודעות' בין מחבלים לישראלים. בתצלום: ממראות ההתנקשות באוליום

אבו-עיאד: סוכני המוסד חוקרים בכלא

שנית, משתגר, לביירות, בכל זאת, החתרת, ה בעל-כרחו לפני קרבנו המידע-מספר אבו-עיאד: בלבו, אולי וקוק האיש לעזרה, פסכולוגית ואולי לא כדי שתהיה לו הרגשה שמשתתף אינה, נהמנה, אחרת, ליוסף: "אתה יכול לגשת עם כבתי אנשי המכונית שלי ולירות על הרגל! אבל יוסוף אמר לי, זה לא מספיק, הייתי מכובד שהאיש הזה לא יזכר שיש לו חיות".

שלישית, ב-18 באוקטובר, 1979, התאחד, כ יוסוף לבסוף בביירות, מתוך התקף ייאוש, באמצעות קלשניקו רוסי; למרבה התמימה, עשה זאת בו שבעה, "ידידים" פלשתינאים, בהסדר אומר אבו-עיאד, "שמו האמיתי היה עבדול האפן עכר", תצלום גופתו נמצא עד עתה.

סיפור-ההתפתחה הדמיני הזה נראה בכל-זאת לאק, החובע הכללי בבינגן, מהימן דיי-הגורד לפחות ב'החקירה נגד, אלמנטי' — בשל הסתה-לרצה של "ליהוד", ב'היירות, האלכוני' בחלק זה הוא כמשוער איש "מוסד" ישראלי, שהסית כביכול את יוסוף לה שות, בתום תסכולתו מהשערות האת, ברור בוודאא דבר אחד: כספר הטלפון של שירות המודיעין, ה (מינכן 793 15 67), שבו היה אש"ף לאחל לשלם ה'מסית האלמוני'.

מבין שאפשר לפקפק באמינותו דראמט ההתא של אש"ף, אבר דובר שירות המודיעין הגרמני, גם שיוסוף משתחף כעת בשמש על שפת-ימה של יא, ואולי אף רצחו אותו אנשים של אש"ף? ודעת הע הישראלי יעקב כרוז: "אילו היו הישראלים כעת ברצה זה, בוודאא לא היו טפסים עד כדי כך שידרו בכוחות עדים גרמנים ויטילו קשר ביניהם ודיוק פלשתינאי".

מחאת השגרירים הערב

סיפור הפנטסטי מביירות ופער של מתורגמים ה'מוסד', באואוארה, את התחם של השגרירים הערבים בןן ממלכה הפדרלית הבטיחה להם, "בדיקה". ניה, של תפרצה, מתאה במסדר החוף הגרמני הכבי שגריר סוריה עבדול כרים אל-אטאטי — אבר זה הצבא שלו נחשב בעיני כמה כוחות גרמנים כאיש הג

ל'סיכר' אין כיום במשרד הפלילי-הבאוארי שבמינכן או פקד-היתר ב'וודאא', אב-ה'התקבלים', ה'ישראליים' של פנהר, ה'מוסד', אכן טוענים בדיוקנות את החיחות עם המחבלים ואם לא.

לדבר מות לא ברור איזה תפקיד מילא מלכא החקירה בעת מלח, גות-הדין בבית המשפט של פאנאני, ב-20 ביולי, 1979, "שני" עובדי-הגבול בדרום-המזרח, וסאן, נידונו על, הכנות לשפט באמצעות חומר-מפץ, למאסר שנתיים וחצי, על שותפים שהגו את ה'הובל' בצפון-לד אלטן, נגורד ארבעת חודשי מאסר על יו-ה'מסמכים' וניסיון ב'הי-הודעות' לגרמניה, וכמוכן, לא ידועו, הערכים השפו-סיס, לדברי ראש שירות המודיעין הגרמני, קונקל, על ידי מי נחקר בטום נחירי דים.

על כל פנים, הדבר לא נעשה על-ידי השירות הגרמני בית המשפכות, אשר על-פי תזקק היו חייבות לשלם על החליטים. סכירה איפוא השאלה שהעלתה הברת הפרי למט המערב-גרמני, הלנה שווארדט אם היו, גורמים ממשלתיים גרמניים שפעלו בניגוד לחוק? השאלה קיבלה דחיפה כיוותה, לאחר שהתבועו, "שפגל" פרסא את ה'אירועים המיוחסים בקשר לישראלים בתא-הכלא הגרמניים, כיוון שהפרסום ב'שפגל' היה לא-גוף קודם-לכל לשני טרים באוואריים הנוצעים בדבר (ש-הפנים סאנדלר, הממונה על משרד הפלילים, ושר המשפטים הילרמאיר) רוותת במרכז ה'מוסד' בתל-אביב, סברה, שכל הסיפור של השירותים החשאיים, וביתר דיוק, פרסום, קשר ב'היירות' שבין ה'שפגל' ובין פרנץ יו-ה'סטראוס, הבאוארי, המועמד לתפקיד הקאנצלר.

לאמיתו של דבר, הוטט העניין כולו כן התחום הפוליטי-הבולטסי אל תחום מור וזר יותר, כבר עם שחרורו המוקדם של מוחמד יוסוף, אחד הפלשתינאים שנעצרו בגבול ליד אלטן, לצד גורלו הבלתי-ברור של אל חרתי מברלין, גורמים גם-פנימי חיוו ומותו של יוסוף הפלשתינאי, מתורגמים כמו צופן, של ה'מוסד'.

יוסף מת, וכל הנראה, לדברי ראש מנגנון הביטחון המודיעין של אש"ף, אבו עיאד, כך הייתה הסתלקות הדברים: ראשית, "מתורגמים" של ה'מוסד' הישראלי לחזק על יוסוף בגרמניה, בעזרת תצלונים של קרוביו הורשים בגרמניה, כי יתרו, את אבו עיאד בביירות אחת, "יובלס" לבני משפחתו היושבים ב'שטחים' שלוש פעמים, אומר אבו עיאד, כמעט התאבד יוסוף בכלא, כ'אואר' הסטרייט, עד שנעזה לבסוף לדרישה הישראלית.

הנאצים בקהיר

מוסד מורכב מחמש מחלקות: משי-רד חוץ חשאי, ומקרים חשים, לא-דילי-מסטים, עם מדינות — בתוך מדינות עיר-בית — הרוצות או נאלצות להנמיך מקרים רשמיים; מחלקת קשר, המתאמת את הקשרים המסופנים עם שירותים, "דידוקטים", מחלקה ל, "עניינים ערביים", המחלקות בהחזרת סוכנים לארצות שבעות; מחלקת חקר האוספת ידיעות, מנתחת אותן ומשווה עם ממצאות של מדינות שלישיות; אגף ל, תפקידים מיוחדים" שולח לפי-קדם, "יחידות חיסול" אל אחת התחנות המתחרות. כבר בשנות הארבעים והחמישים "רדפו אנשי, קיפנדו" אלה אחרי נאצים שנודחו למות.

ומן קצר לאחר מלחמת 1956, הגיע ה, "מוסד", למסגרת המועצות שהנאצים הותיקים אל רק מצאו מקלט, בדומה לאיימין באיון פינת-מסתור באמריקה הלטינית, אלא הם נמשכים ועובדים שוב על תכנון, לתכנון, סופי-ליהודים — והקצת במאמצים של נאצר, שם הם מרכיבים כלי-נשק חדישים לצורך ההלחמה נגד ישראל.

החשוב בין "ענדי הכשרונות" של נאצר היה הרד-פרדיננד בראנדנר, לשעבר קצין אס-אס, אשר בפיתוי שכן גבוה ואפשרות מקצועית בלתי-מובלגת הצליח למשוך לקהיר כמה בוגרי סלים גרמניים חסרי תעסוקה מספקת: חולפני פילץ, היינץ קליינוכטער, אויגו גנגר, פייסקא אוסטרי בשם אוטו-יוקליק המבא לדירת ה, "מוסד", מ, "טעמי מצפון" — כי "הסלים" של נאצר יהיו טעונים ולא רק דומרי-הנפץ מקובלים, אלא גם בקטירות ואיו"ר-טופים דריאקטיוניים מאד, למשל, קולטל וסטורנטים. האם נרקתה מוכר לתעלת סואה וזהה?

ראש ה, "מוסד", איסר הראל טען שיש להשתמש בכוח נגד כלי-השדה הגרמניים; ואילו בן-גוריון נאלץ לשקול זו מול זו קמה ל, "ריאלי-פוליטיק". בשנת 1960, מלון ואלדורף-אסטוריה בבני-יורק כיה עם קונטר-אנואר חסם חשאי, שבו התחייבה גרמניה המערבית לספק ל-ישראל לא רק אשורי שנה בשבוע 50 מיליון דולר, אלא גם שירותי מוסטום. לבסוף, קיבל בן-גוריון החלטה בלב ולב: הפעולה נגד הנאצים של נאצר חייבת להתנהל על פסים, "מחוגים", בספרו, "עניו של דוד" כותב סטיב איתן: "איסר הקטן קיבל מה שנקרא, אור-צהוב", וזה ששה מזה ירוק. ב-11 בספטמבר 1962, נעלם לגנח היינץ קריג, הכותב המגויס מאחורי טראסט הנשק הגרמני-מצרי. בספטמבר 1963, ניצל היינץ קליינוכטער בנס מהיר-נקיטת בהייל. בנובמבר התפרץ מכתב רשום, מכוון על כותבת וולפגנג פילץ, בתוך ידי מוכירתו, לבסוף פוקע חוט כבלנותו של בן-גוריון. ימים מספר בטרם מגיעים בגרמניה הפנקים הראשונים לסוג פאטו, נאלץ ראש ה, "מוסד", להפסיק. ידה כל הפוליטיקה נצארת על ה-עליונות.

אל טולנתו של איסר הראל הסגנון וקסית העורף התיישב ב-1963. אלוף, מהבא, מאיר עמית — אשר בשנות שירותו הרבות, בצמ"ל, למד להכניס בטרדות מדישמת וסודיות. תחת הנהגתו של עמית עלה בדי ה, "מוסד", אחד מאותם מבצעים החשאיים, אשר סביבם נרקמה אגודת. באוגוסט 1966 נחה, "איש-בגב", הסרן העיראקי מוניר רופה, מתנתו של האורח: מיני-21 הסובב יישי הראשון שהגיע אי-פעם בשלמות לידים מעריבות ובעוד המורה התיכון מתקרב אל מלחמת ששת הימים, יושב בקאהיר אלוף הכיבה, הגרמני וולפגנג ליון. במסיבות שערך ליון, השתתף בין היתר גם אנואר סאדאת. התפקיד הכפול של ליון, שהתחזה כקצין-הוואטה-מארט לשעבר היה: להחיש את צאת המעידים הגרמנים ממצרים, ולברר, בשביל ישראל את מערך עמדות-הטילים של שפת התעלה. בסתיו 1963 התחילו הכוונות הגרמנים לקבל פתאום מכתבים שהעיד על הכוונות מפורטת עם עובדות ואורחות-החיים — עם הוזהרה-הדארה של קריג ובשפת הגרמנית: "כלל שמחור להורו לגרמנים, כן ייטב למשמעת בדי, על התחום, "הינדיזם", זה אלה אומרים מפוברקים בדי ליון. בסוף ספטמבר 1966, יוצא הפיסקא המנהל וולפגנג פילץ את מצרים — לחמוד.

בתחילת 1965, נאסר ליון ועבר ורציה אולם הסוכן הישראלי בעל האופנים הארצות נאסר בחיים, מפני שהסוכן היו משוכנעים כי האיש שתפסו אינו אלא עוזר גרמני של ה, "מוסד", וזה אמין. (המודיעין הצבאי) הישראלי מדוע לא עלה בדי שירות הגרמני-הנגדי של מצרים לזר שוף את זהותו האמיתית של ליון? בספרו, "השירות היה שאי הישראלי", מגיע ריצרד דיקון לדי מסקנה, כי שירות המודיעין הגרמני של הגנרל גולן פרש מלכתחילה את ידו מהגוננת על בני הווג לזר. "הישראלי יצרו קש" רים מצוינים בתוך הארגון הזה, שבשעתו השבו כי הוא פועל נגדם בשנות החמישים המאוחרות קיבלו עזרה גדיבה מאת הטיאיי-אין וכן משירות המודיעין המערבי גרמני — תוך הסכמת בשותפות מצד הגנרל גולן. לאחר מלחמת ששת הימים התחלף בני הווג לזר עם עד קובץ מרגלים ישראלים אחרים, המורה. 500 שבויי מלחמת מצרים.

בתחילת שנות השבעים מתורכות ההתעניינות הכי-צונית של ה, "מוסד", בקבוצות המבצעים הפלתינית של רדיו חזק (גורני) הבש, וכן בקבוצת, ספטמבר השוואר-טבה האולימפיאדה במונכן, ב-5 בספטמבר 1972 ציין את נקודת-המפנה רונית הדמים: בעד לפני-כן תוכנונו פער-לוח התגובות של ה, "מוסד", רק "אד-הוק" הרי מעתה התחלקו מסיכומים-התק-עולם עם המנהלים המעורבים בפעולה ומספיק-החומים. ראש ה, "מוסד", או צבי זמיר שנהב בפירסוטפלדברוק, גיא-החיוו של חילופי היריות הרצתיים, אמר לאחר שובו: "ישראל חייבת לפעול מפני שאיש מלבד אינו עושה זאת אין אנו יכולים

היה צורך לא רק בהכרת האויב הערבי במגדד עד אליה, אלא גם בהגנה מפני ריגול בשתי תחומות — הערבית והסינית-כאחה.

לישראלים היה יתרון יחיד במינו: סוכנים מקרב עולי-שבעים ארצות — ביניהם גרמנים דוגמת ה, "גרמני", ה, "לכנ" סבורן" וולפגנג ליון, המרגל בקהיר, שהיה עשוי לשמש דגם למרגל, ה, "לכנסבורן" (אורגון נאצי לשעבר, הגזע) או דוגמת אלי-קדם, שאיש לא פקפק במצאו הסורי עד שנעצר בדמשק ב-1965.

הישראלים נותנים מאז 1948, במצב-מלחמה מתמיד, מידת המוטיבציה שלהם עולה על כל דמיון, אמר לא מכבר איש טיאיי-אין לשעבר על עמיתו הישראלי: "כאשר קימה של אומה שלמה מנה על הכף, מתגבר כשר הריכוז במידת מלחמה".

הספר האנגלי ריצרד דיקון (בספרו ה, "שירות היה שאי הישראלי") מתמוגג: "הרוסים הרוצים, ערונים חמד, ויעלים עד אכזריות. אך לעומת הישראלים, שישותתים עדיין מושגות, ויעלים יי גסות. ההייררכיה השירותית ביוני-הסתר שלהם אינה מאפשרת קשר אינטימי עם אנשי הניצוח; במקום סולידריות שורר שם תפחד, ואילו הישראלים, הצליחו להבד יחידיו את מיטב התכונות של השירותים הגדולים: "עילונם מסרת-הרוחמים של הרוסים, המהירות והנחישות של החובבים הבריטיים מן הגוטה הישן (מתומנים שלפני 1945, לא של היום), והאינטליגנציה וכו' הדמיון של הצרפתים. לואה, מחוסר-כוסר-התחלבות של אומה צעירה, היכולה להיסמך על הדוד עתיד-החומים של קהילה דתית מלוכנת".

אין פלא שאנשי שירותים הממערב בקברים ברוצן במטה הראשי של ה, "מוסד", בחי-יב, שם אפשר חמד לשמוע משהו חדש. ה, "מוסד", הוא שחשף ב-1971, את קשר דאפני, בין המתחזת הארצית ובין הולבום, ה, "מג"ד" הוא שהוזהר את אסדאת — תחילה באמצעות חסר-אייאן ואחריו כמישיק, מפני "הכונות הנצחית וההפכה של קראפ, אומרים שאף הפלך האל-אפשר-הסעודית, ושייכים שונים מגסיכיות המפרץ, הם בלתי-חשוב, לשירות הישראלי וגרמניה המערבית? כמח-המה דוגמאות שהביאו רשיות ה, "מוסד", בתל אביב ליד-העל-העברות הגרמני

היינץ גלינסקי: ברשימת האנשים הנועדים לחיסול

די צייט" נמחקו על-ידי הצנזורה הישראלית לפני העברתן למערכת במבורג. אולם עובדת זאת נודעה ל, "צייט" ממקור אחר: בחים אחת מגיוותיהם אל הגדה המצרית של תעלת סואץ הכריע עמם הישראליים בתורה שלל טנק סובייטי מסיפוף חדש שטרם נודע במערב, ה-62 ד. את המלחמה הזה שלחו אל קומנדו הצבא הגרמני מרכז ה, "מוסד", שכן ביוני-השדרים חסרי-פרוצר, כבכל מקום בעולם — עם מכוונות-כתיבה חסרת-הקונות ומן גני אורח מומנים. לאורה פגישת רק קשה, תה או מין — לעולם לא אלכדור. אומרים שניצני ה, "קומפני" האמי-ריקאת (כינור ענה לטיאיי-אין) שבאו מלאנגל, ליד ווינגטון, סובלים שם לעתים מסימפטום של גמילה.

מאז 1974 ירשב האלוף יצחק חופי בתדיר-המנהל הצנוע, שפחה מחת מעשרים מטרים ברועים, פניו-גר-אין יום-יומיים כמו חותב ביוני מנסה הראשי שלו: הוא היה יכול להיות, איכר בקיפון. אחד האחרים בגרמניה וזכר: לאחר שעת השתה האתאשורת, הוא המיה במבוכה: כיצד נעשה מה האיש הזה למנהל? לאחר השעה השניה אתה אומר: כל הכבוד, לעזאזל!

בדומה לשני קודמיו, מאיר עמית (1963 — 1968) וצבי (בצביקה) זמיר (1968 — 1974), הם יצחק חופי העומד באמצע שנות החמישים לחייו, הוא איש צבא מנסה וצבר, כמאיר עמית. הוא מפעיל כאלף אנשים ברחבי העולם (השירות הגרמני משעיר כ-6,000 עובדים). העוסק קים אל אחת ב, מבצעים שעליהם אין כאן איש רשאי אף לחלום, כדברי מומחה גרמני. סוכנו של חופי מקבלים אותו שטר זעום המשוולם לזר עובדי המדינה; הם רק צוברים כסות מרירות נקודות. לאחר הפרישה למבאלות לשינויים ניתנת הכשרה במשך שנה; או 85 אתונים אינם מגיעים למשרתם להתקבל לעבודה ב, "מוסד".

את סוכני, "צאציקה" בגרמניה ארגון זה הוא ענף מיליטרי של איש, הפועל במימנה והנהגתה של סודיה. מה האמת בכל העלילה התמוהה הזאת ומה בדיוק? ומטוב לאמר: הטיעיה? זאת לא תוכל לברר על בקלה גם ורדית-המנים של הפולמוס הגרמני, העוסקת עתה בעניין. מכל מקום יש באירועים המערפלים של הזמן האחרון סיבות מספיקות להתייחס להבה בשמץ של ספקנות כלפי עבודה משותפת עם ה, "מוסד", אין פירוש דובר שיש לוותר על שיתוף-הפעולה הזה. כל עוד יש אינטרסציונל של העורר — כלשון איש ביטחון בכיר בגרמניה — הייב להתקיים גם אינטרסציונל של פעולות-הנגד.

רשת-המודיעין האנטי-טרוריסטית שלו ואת כוסר-הפעולה שלה פקס בשלישה עד ארבעה חודשים מתכנס לצורך זה בכירות אירופה הגוף הקרוי, TREVI (ראשי-תיבות בגנלית: טורו, מהפכה, קיצוניות, אלימות, מדיעין). כדי להתליף דעות וידיעות, מטרת שיתותיהם של מומחי השירותים הנשיאים היא לכוון את האינטרסים הנפרדים של כל אחת ממדינות השוק, על-פי המשימה המשותפת של המלחמה נגד הטרור. אבל בעתידות של TREVI במר-לונות בלונדון או בקופנהגן אין משתתפים נציגים מישראל אף שהם בקשר ואת פעמים רבות.

חלק שבהם, לעמיתים הנמרצים והרסי-החשד — משי-רל; אמנם אנשי-ביטחון גרמנים בכירים שרים שרירי-הלל לעמיתיהם מה, "מוסד", נהמך להיות בחברתם. אפשר לשחת אחם אמילו על ספרות, ואף-על-פי-כן, לא הכל זה חלק. ואינטרסציונל של האנטי-טרור אינו יכול לוותר על ה, "מוסד", שכן הטרור הבין-לאומי על כל גילוייהם העשויים — טיפות טטוסים ואנשים, השתלטות על שגרירויות, התפרצויות על-ידי בקרת-מרחק — הריחו צביר-לואה של סכסוך בן 30 שנה במורה התריסן. לאחר שהתלשתינאיים ובעל בריתם נוכחי לדעת כי לא יוכלו לגבור על ישראל בקרב גלוי, משליכים ספידיהם האלימים את יתבם על-הטרור.

וההוגמא שלהם נחפס לאסכולה, והאסכולות שלהם נחפסו למופת, אין נפקע הנגוע לאומית מאוחרת. של

ראש המוסד יצחק חופי: כל הכבוד, לעזאזל!

המאה ה-20, אין כמעט קבוצה מתכנסת מארכיסטית באירופה, אסיה או אמריקה הדרומית, שלא קיבלו את הכשרת הטרוריסטית-המקצועית בעיראק, בדום תימן או בחלק אחר של מרחב השלטון האיסלאמי שזה מקרוב התעשר. עד היום מאמנים אלגיראים לא מעט, "תלמידים" בעלי גטיות טרוריסטיות — בראשונם קורסיקאים, ספר-דים — הלכות, מלחמת שחרור לאומית, אפילו, הצבא האירי המהפכני (IRA) עם גנועיו הרומנטים לאירלנד קליטת קיבל מורה כסף מקדאפן, כדי לקנות נשק מצ-מסלוביקיה. הטרוריסטים מקבוצת באדרי-מיינוהף התאמנו בלבנון, ועור קבוצות גרמניות —, התאמים המהפכניים" ה, "הנועת ה-2 בינו" — התאמנו בדום תימן.

בתחפה המפורסמת על ועידת אופיץ בווינה, ב-21 בדצמבר 1976, השתתפו בצד, "קרלוס", הרוצח-השחיר של מן לטאמ, גם טרוריסטים גרמנים דוגמת הנטיא-מס קיין, "הבריס" גרמנים דגנו לסייע לגויסטי למתב-לי אש"ף בימי האולימפיאדה במונכן. באגוסת, ביולי 1976, פולו יחד עם הפלשתינאים גם טרוריסטים גרמנים, ביניהם ולפריד באוא שקים קשרים רבונגים עם, "קרלוס".

בשנות הששים, כאשר פשט למדינת מצרע אירופה, נמצא לשירות המודיעין הגרמני-הנגדי בארצות הקפונות בן בעל-בית טבעי אחד מן המורה התימן: ה, "מוסד", השם שיצא לשירות הזה היה אגוי, כמש, והכבוד שהגנו בו ידידים ואויבים כאחד היה מוצדק: בתבול-ניכר מכל שאר המדינות הטגנות והבינוניות, קבעו הישראלים מלכתחילה תוקף גלובלי לשירותי המודיעין שלהם. לא היה להם בריה: עד לפני הקמת מדינתם היה עליהם להבדיר אנשים וכלי-נשק לארץ-ישראל; קלסי הישיר ששרדו לאחר המלחמה, ה, "מוסד", ערך עליהם מצוד, והסתתר בעיקר באמריקה הדרומית; לאחר הקמת המדינה

מנהלים: **משה אלחנן** (מנהל כלכלי)
משה אלחנן (מנהל כלכלי)
משה אלחנן (מנהל כלכלי)

מנהלים: **משה אלחנן** (מנהל כלכלי)
משה אלחנן (מנהל כלכלי)
משה אלחנן (מנהל כלכלי)

מנהלים: **משה אלחנן** (מנהל כלכלי)
משה אלחנן (מנהל כלכלי)
משה אלחנן (מנהל כלכלי)

מנהלים: **משה אלחנן** (מנהל כלכלי)
משה אלחנן (מנהל כלכלי)
משה אלחנן (מנהל כלכלי)